

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.	Felelős szerkesztő és kiadó: Skribanek Géza.	Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt Nyilttér sora 20 kr. Hirdetések nagyság szerint.
--	---	--

PAX.

Valóban kezdjük hinni, hogy jól megy a dolgunk. Már mi hiába csak olyanok vagyunk, hogy éktelenül dühbe jövünk s egymást kezdjük falni, mihelyt észreveszük állapotaink javulását. Vajjon Isten büntetése az e nemzetet, hogy nem képes, vagy nem bírja drága kincs gyanánt megőrizni a már kivívott sikereket? Vakok vagyunk-e, örület szállott-e meg bennünket, hogy meggondolás nélkül rohanunk az örvény felé, hogy annak kavargásába rántsuk magunkat, magunkkal alkotmányunkat és ezzel államiasságunkat is?

Ugy tetszik, mintha a múlt századok véres kardját hordanák szét szerte a hazában, véres kardot, mely már messziről jelenti a megdőbbsziveknek: Vészben a haza! Veszedelemben forog alkotmányunk, ez a nemes honfiak kiomlott vérével annyiszor edzett védőbástyánk.

Nem. A véres kard immáron lomtárba került, de átvette szerepét egy másfajta pallas, amelynek már lelke van, amely érez és maga is megvonaglik a hazát fenyegető csapástól: a véres kard ma a sajtó. A kötelességnek mi azt a látszó-

lag parányi részét, mely a vállainkra hárul, teljes egészében érezzük, s ha mindeddig nem szólunk a fejszinen levő kérdésekhez, csupán azért történt, mert az olyszenvedélylyeldulóharez politikai téren mozgott, s így annak bármily irányban való pertraktálása semmiképp se lett volna lapunk keretébe beilleszthető.

Am a szakadatlanul folyó küzdelem gazdasági életünkre csapott le vészthozóan, s már eddig is kiszámíthatatlan károkat okozott. Bármerre megyünk, bárkivel beszélünk, mindenféle csak aggódó arcokat látunk, mindenki csak panaszkodni tud az általános pangásról, a pénzmegdrágulásáról, a hitelviszonyok teljes megrongálásáról, mely még a jövőben való bizodalmat is kizárja.

Midőn tehát a jelenlegi szomorú helyzetet lapunkban is szóvá tesszük, nem szándékunk annak politikai oldalát is feszegetni, egyesegyedül az abból származott gazdasági bajok kötik le egészben véve figyelmünket. A tornyosuló veszedelem tényleg kiszámíthatatlan károkat idézhet elő. Igazat kell adnunk azoknak, akik sóvárogva lesik a békekötést, ettől remélvén nemesak az üzletpangás

megszűnését, hanem a hitelviszonyok megjavulását is.

Mert hogy áll a dolog? A múlt év szeptember havának hatodik napja óta a képviselőház semmiféle érdemleges munkát nem végzett. A benyújtott törvényjavaslatokat nem tárgyalták le, pedig ezek között számos olyan is van, mely a függő, mondhatnókérető kérdéseket lett volna hivatva megoldani. Ezekhez a részben általános, részben helyi érdekeket szolgáló, de le nem tárgyalt törvényjavaslatokhoz sorakoznak a kiegészítésre vonatkozó, szintén le nem tárgyalt javaslatok, amelyek már kezdtek komolyabb zavarokat támasztani gazdasági életünkben. A végső és megrendítő csapást azonban a január 1-én beállott törvényen kívüli állapot mérte reánk. Nemesak bent az országban, hanem — ami a mi viszonyaink közt rendkívül fontosságu — a külföldön is megingott a pénzköröknek hitelünkbe s megbízhatóságunkba vetett hite.

Áltatában az a vélekedés terjedt mind szélesebb körökben, hogy immár a magyar papirokba, vagy vállalatokba fektetett pénz nincsen biztosítva, s ezért a külföldi tőkepenzesek igyekeztek tul-

T Á R C Z A.

Hogyan lettem én házasságszerző!

(Folytatás.)

Hogy is mertem volna én Arankának bevallani, hogy az apró hirdetésekben kiszedett sorokra írok választ, Világfinak, aki talán valami csavargó kalandhajhász! Arankának! Annak a szigorú morális Arankának, ki minden lépését az etikette szabályai szerint teszi, mintha még most is a madame büntetésétől félne. Bizonyára azt mondta volna: „Skandalum! Anna hát csak ennyit használt a szigorú intézeti nevelés! Rögtön tépd össze mert megmondom a mamának!” no hát ennek kikerülése végett hazudtam. (Tán nem először, sem utolszor életemben?)

Már két hetet töltöttem Kövessy Doctoréknál abban a kis sár és porfészekben, melyről Aranka oly büszkén szokta mondani: „Az én szülőfalveskám,” és kezdtem vágyódni a szép zajos élénk

és előttem oly kedves „Pest” után. Megjegyzem még, hogy az egész faluban senki sem tudta az igazi nevemet. Pesti Annuskának hívtak. Vagy aki meg a keresztnevemet sem tudta, csak egyszerűen azt mondta: „A pesti kisasszony.”

De térjünk vissza a dologra. A falusi csend rosszul hatott rám, ingerlékeny lettem, akkor nagyon divott az idegesség és nekem divathölgynek szintén kijutott egy kis rész, mely rögtön megszűnt amint a keleti pályaudvarban kiszálltam.

Igen otthagytam Ezüstkét, ott még Sebessy urat is, ki folyton azt predikálta, hogy ha én távozom, nem bir többé ott a faluban megmaradni. (Azért még ma is ott van.)

Pesten egy ujsággal leptek meg. Lajos bátyám ép az nap melyen én megérkeztem, a vidékre utazott valami vasutépítésnél a főmérnökségi tisztséget elfoglalni. Nem mondta senkinek, hogy hová. A gazdaasszonynak csak azt mondta, hogy lehet, rövidesen hazajön.

Egy nap, midőn ép sétáról tértem haza, abban a kis szekrényben az ajtónkon

melyen olvasható e német szó: „Briefkasten” egy kis levélkét találtam. A cím Aranka írása volt. Felbontottam és legnagyobb meglepetésemre az általam Világfinak irt levél hullott ki belőle. Egyébb semmi. Még egy sor írás sem. Reszkettem minden tagomban amint a levelet néztem. Mily meggondolatlanság tőlem monogrammos levélpapírra írni ilyent. Hisz gondolhattam volna, hogy ez kellemetlenséget vonhat maga után.

„Mit ír Aranka?” kérdezte anyám amint a szobába léptem. „Oh semmi különöset, egy kis falusi pletyka az egész,” hazudtam én nagy bátran. Másodszor voltam kénytelen e levél miatt hazudni.

Végre harmadnap megjött a felvilágosítás; Aranka levele, mely így hangzott: „Édes Annuskám! Nagyon haragudtam rád, mert azt hittem, hogy az általad irt levél még valami kellemetlenségbe kever. Azonban hála Istennek jóra fordult a dolog. Világfi ur le jött ide megtudni, vajjon ki lezékeltette őt meg. Minthogy azt hitte, hogy én vagyok az illető egyéniség, nekem udvarolt. Barátjával, a fiatal ura-

adni magyar értékeiken, ha megtalálnánk arról lett volna szó, hogy valamely magyar vállalatot támogassanak, egyszerűen szemé közé nevettek az ajánlattevőnek.

Ime, idáig jutottunk. Az anynyi áldozattal s óriási megerőltetéssel rendezett pénzügyeink és egész gazdasági létünk veszélyben forog, sőt mi több, a legnagyobb pusztulásnak néz elébe.

A dolgok folyását most már nem nézhetjük összetett kézzel. Nálunk is, másutt is, immár országszerte zúg a megriadt közvélemény, s a sóvárogva feltörő kivánság egyszóban összpontosul: Béke.

Igen, legyen béke, áldást hozó nyugalmas csend, mely lehetővé tegye a már kivívott sikerek állandósítását s annak a fényzőnnek további ragyogását, melynek sugaraitól körülövezve nemzetünk a milleniumkor Európa bámuló népei előtt megjelent.

„Tarnóca és Vidéke fiók vörös-kereszt egylet“ közgyűlése.

A gróf Széchenyiek messze híres Tarnóca pusztája, melyet a költő ismert szép dalával megörökített, — ma már civilizáló központja egy kis vidéknek. Bojtárjainak ugyan még meg vannak a tulipántos ládái, az édes furulyaszó fel-felzokog az enyhe nyári alkonyon, s most is „jó legelője van ott a birkának“, de áldott lelkű birtokosa s urnője ápoló kezei mellett az ipar, kereskedelem, közművelődés s jótékonyosság is tanyát ütött itt. A régi pusztából községi élet fejlődött, erős kulturális tényezővel. Van külön vasuti-állomása, postahivatala, szép elemi iskolája kisdudovója, casinója, híres cementgyára s mint a gazdasága. Legutóbb pedig nemes-szívű birtokosa, mélt. gróf Széchenyi Ferencz és áldott lelkű neje kezdeményezésére „A magy. sz. kor. orsz. vörös kereszt egylet „Tarnóca és vidéke“ fiókja létesült itt, mely mult évi október hó óta gyakorolja áldásos működését.

Mielőtt az ifju jótékonyági egylet első választmányi közgyűléséről szólánk, megemlítjük, hogy az egyletet mélt. gróf

sággal naponta eljött hozzánk. Az a végzetes levél az én birtokomba került, miáltal én rögtön megértettem mindent. Te pedig kis hamis jöjj holnap a gyorsvonattal, hogy megismerhesd Őt.

Az eljegyzést vasárnapra tűztük ki. Csókol Arankád.

E sorok nem kis izgatottságba hoztak. Anyámtól rögtön engedélyt kértem az utazásra és másnap már vitt a gyorsvonat somogy felé. Egész sötét lett, mire a vicinális, melyre átszálltam, hogy a faluhoz juthassak, a célhoz vitt. Az állomásnál csak Aranka várt.

Még meg sem állt a vonat, amint valaki elkiáltotta: „Ni megjött a Pesti kis-asszony! Felültünk arra a rozoga hintóramely a jegyző tulajdonát képezte, de melyet az összes arisztokraták a faluban hasz-

Széchenyi Ferenczné, gróf Széchenyi Ferencz és gróf Széchenyi Géza alapították. Az alakuló közgyűlés mult évi október hónapban történt, melyen Reiner Gyula szuloki plebános remek szép beszédet mondott a vörös-kereszt egylet keletkezéséről, működési céljáról s egyszersmind meleg köszönetét fejezte ki a „Tarnóca és vidéke fiók vörös-kereszt egylet“ nemes szívű kezdeményezőinek.

Az egylet jelenleg áll a három alapítótágon kívül 85 rendes és 3 rendkívüli tagból. A titkár a következőkből áll: Elnök: mélt. gróf Széchenyi Ferencz és gróf Széchenyi Ferencz. Alelnök: Fenyőssy Ödönné és gróf Széchenyi Frigyes. Titkár: főtiszt. Reiner Gyula plebános. Pénztárnok: König Gyula. Számvizsgálók: főtiszt. Héjjas Zsigmond és dr. Kronberger Vilmos.

Ez ifju fiók-egylet f. hó 26-án d. u. 2 órakor tartotta Tarnócán első választmányi közgyűlését gróf Széchenyi Ferencz és gróf Széchenyi Ferencz elnökleite alatt. A közgyűlés tárgyai voltak: I. Elnöki megnyitó. II. Titkár évi jelentése és javaslata a következő évre. III. Pénztárnok jelentése. IV. Az alapszabályok értelmében a választmány egy harmadának kisorsolása és azok helyének választás utján betöltése. V. Esetleges indítványok.

A közgyűlésen nagyszámmal jelentek meg a tagok, ott láttuk a grófi családon kívül Fenyőssy Ödönné, Brodszky Károlyné, Dr. Kronberger Adolfné, Kohut Sámuelné, dr. Piszár Antalné, Kondrát Imréné stb. urnőket. Továbbá a férfiak közül Fenyőssy Ödön főszolgabíró, Dr. Kronberger Adolf járás orvost, Héjjas Zsigmond ev. ref. papót, dr. Kronberger Vilmos körorvost, König Gyula, Harant Béla urod. tiszteket, lapunk szerkesztőjét s másokat. Az elnöklő grófi pár, fiuk, gróf Széchenyi Frigyes kíséretében kevéssel 2 óra után jelent meg a gyűlés termében, kiket melegen üdvözöltek az egybegyűltek. A grófi család a szokott nyájas mosolyával viszonzta az üdvözléseket, s mind-egyikhez volt egy-egy barságos szavuk.

Miután ki-ki elfoglalta helyét, általános figyelem közepett gróf Széchenyi Ferencz elnök megnyitja a közgyűlést. Beszéde elején szép szavakkal emlékezik meg a magy. sz. kor. orsz. vörös-kereszt egyesület volt védnökének, szeretett királynénk haláláról, továbbá, hogy helyette Ő fensége Stefánia özv. trónörökösne volt kegyes a védnökséget elfogadni. Meg-

nálni szokta. Volt aztán mit beszélni, Ezüstke nem is engedett szóhoz jutni. Ah olyan hercezig, olyan kedves, tudom neked is tetszeni fog. Kék szemei vannak és szép fekete bajusza. Mire hazaérünk tán már ott lesz. Nem említettem ám neki. Ugye nem fogod elárulni, hogy tulajdonképpen téged kellene szeretnie?

Eközben látszott a Doktorék házuk! Aranka előrehajolt és tapsolt örömeiben. Ott van! Ott van! Apuskával áll künn az utczán! Nézd ott! Az az! Én figyelemmel kísértem az irányt. A kocsi megállt és a következő perczben egyet sikoltva ugortam le a kocsiról a vőlegény nyakába. Csaknem egyszerre kiáltottuk egymás nevét:

„Annuska!“ „Lajos bácsi!“

Birike.

emliti még, hogy az egylet buzgó elnökeinek, Csekonics grófnak, az egylet körül szerzett sok érdemeiért király Ő fensége a Lipót-rend nagykeresztjét adományozta. Az elnök beszéde után — mivel a titkár gyengélkedése miatt távol maradt, — a pénztárnok adta elő jelentését. Pénztárnok beszédében jelenti, hogy a fiók-egylet első évi vagyona 281 frt. 50 kr. bevétel volt. Eből a központba felküldött 243 frt. 75 kr., kezelési költség volt 18 frt 45 kr., maradt 19 frt. 30 kr. melyből 19 frt gyümölcsötetés végett a postatakarékpénztárba tétetett.

Pénztárnok jelentése után az alapszabályok értelmében a választmány egy harmadának kisorsolása s azok helyének választás utján való betöltése következett. A kisorsoltak egyhangulag újra megválasztattak. Nem lévén több tárgy, ezzel a közgyűlés bezárattott.

Közgyűlés után a vendégszerető grófi család kitünő ozsonával vendégelte meg a jelenvoltakat, mit igen kedélyessé tett a páratlan figyelmű grófné és gróf társalgása a jelenvottakkal.

A társaság legjobb hangulattal mintegy 4 óra után mondott bucsut.

Hirek

— **A Barcsi sertéshizláló emelése érdekében** ujabbán Biedermann Ottó elnökleite alatt a környékbeli földbirtokos osztály körében consorcium alakult, melynek célja az, hogy a földbirtokos gazdák egymás között kötelezik magukat arra, hogy évente 5000 sertést hizlalnak a barcsi sertéshizlalda állományához. Ezzel aztán azt óhajtják elérni, hogy a hizlaldának legyen mindig elegendő számu kövér sertése, melylyel sürűbben látogathassák a bécsi piacot. Meg kell itt említenünk, hogy a barcsi sertéshizlalda ujonnan választott szakavatott igazgatója új, praktikusabb alapokra fekteti a hizlalda vezetését, komoly törekvése lévén azt felvirágoztatni. Ehez annál is inkább van reményünk, mivel a hizlalda élén oly férfiak állanak, kik hathatós segítségük lehetnek az új igazgató törekvéseihez, mint Biedermann Ottó, Bátor Elemér, Gróf Mihály, Brodszky Károly Tüköry, Isehon, Stauber Albert, Stern Adolf, Stern Hugó s mások. Őszintén kívánjuk a barcsi sertéshizláló felvirágozását s valósuljon meg mielőbb az eszme, a barcsi sertéshizláló államosítása.

— **Táncestély.** Ujabbán a „Barcsi jótékony nőegyesület“ megmásította azon szándékát, hogy jövő hó 11-én thea-estélyt tart, de e helyett egy nappal később azaz február 12-én egy nagyobb szabásu táncestélyt rendez a barcsi „Casinó“ termeiben. A rendező bizottság élén mint elnök Fenyőssy Ödönné urhölgy buzgólkodik, ki mindent elkövet a mulatság jól sikerülése érdekében, s van reményünk, hogy fáradozásait teljes siker is fogja koronázni. Azt hisszük, hogy ez a mulatság méltán azokhoz a híres, kitűnően sikerült mulatságok mellé fog sorakozni, melyek régebben zajlottak le a barcsi casinó termeiben, melyek oly soká hagytak édes emléket magok után s melyek oly messze híresek voltak. A mulatságon a kaposvári híres „Simplicius“ zenekara fog közreműködni. Belépődíj: személyjegy 2 korona, három személyig 4 korona, azon-

35 frt. érhető el. Zab elég bő kínálat mellett nem változott. Szín és tisztaság szerint 5.70—6.10 frtot fizettek. Tengeri (ó-áru) 5.55—5.60 frt. Mj tengerit mérsékelten kínálnak; 4.57—4.65 frtot jegyez.

— **Gyakorló tánciskola.** A „központozó” címzett vendéglő azóta, hogy új dazdát eserélt, kivetkőzött régi egy hanguságából, s ma a baresi fiatalságnak kellemes szórakozó helye lett, s új gazdája Varga Mihály jó modora s jó kiszolgáltatásai után megis érdemi azt a pártfogást, melyben részesítik. Csak pár napja, hogy a több heti időtartamra terjedő tánciskola itt sikeresen befejeztetett, a baresi fiatalság máris nyomban utána ugyanott egy gyakorló tánciskolát létesített, hol esténként gyakorolják magukat a táncban. A gyakorló tánciskolába 6 heti időtartamra 2 frt a beiratási-díj s halljuk, hogy a gyakorlók szép számmal vannak s kellemes estéket élveznek.

— **A szeszélyes fortuna.** Azt tartja a közmondás, hogy szegény embernek szegény a szerencséje. Az ujságírói-sorsegyek huzásánál ez a közmondás nem vált be, a mennyiben a II-ik huzás főnyereményét egy szegény szegedi kefekötő-legény nyerte meg; az I. huzás 20.000 koronás főnyereményéért pedig a napokban ment el egy napidíjas szegény özvegye, ki a 8753 sor. 34. számú sorsjegy előmutatása után boldogan vette magához Fortuna gazdag ajándékát.

— **Gazdasági előadások.** Gróf Mihály baresi tanító, — mint lapunk mult számában jeleztük is már, — vasárnap e hó 29-én Belováron s az utána való vasárnap pedig Babócsán tart népies gazdasági előadás. Felhívjuk reá az érdekelt községek polgárainak figyelmét.

— **Adomány.** Hetey Sámuel megyés püspök, a pécsi „Katholikus Kör” fővédnöke, alapító tagsági díj gyanánt 1000 forintot adott át Haany Gábor apátkanonok urnak, a kör egyik alelnökének.

— **Jéggyár Kaposvárott.** A szükség kényszeríti az embereket arra, hogy rendkívüli körülmények beálltával rendkívüli eszközökkel iparkodjanak magukon segíteni. Negyedik éve már, hogy az enyhe tél miatt, Kaposvár jégvermei, nagy részben üresen állanak. Sokan okoskodtak már, hogy a bajon miként lehetne segíteni? Végre egy kaposvári gőzmalom a szükségést a a hasznossal egyesítve Kaposvárott, már most a tavasz folyama alatt megépíti a jéggyárat.

— **Budapesti gabonatözsde.** (Reich Jenő és társa heti jelentése.) A rendkívüli enyhe időjárás miatt a gazdák nagy aggodalommal néznek a vetések tovább fejlődése elé. Hótakaró az egész ország területén alig van. A külföldi piacokon alig változott a helyzet; az üzlet továbbra is szűk mederben mozgott. Nálunk a forgalom az összes gabonacikkeken gyenge volt. Az árak alig változtak. Buzát egész héten gyengén kínáltak és a malmok továbbra is csak legszükségesebb vásárlásokra szorítkoznak. A legmagasabb eladási ár 10.—55, a legalacsonyabb 9.80 frt. volt. Rozsot elhanyagolták. Az árak 25 krral csökkentek, s 7. 75-7.85 frtot fizettek érte. Árpa (takarmány és hántolási czélokra) alig volt forgalomban, az árak nem változtak. Minőség szerint 6—6

35 frt. érhető el. Zab elég bő kínálat mellett nem változott. Szín és tisztaság szerint 5.70—6.10 frtot fizettek. Tengeri (ó-áru) 5.55—5.60 frt. Mj tengerit mérsékelten kínálnak; 4.57—4.65 frtot jegyez.

CSARNOK.

Kisértetek.

— „A Rejtelmes Világ” közlése nyomán.

Folytatás.

Érdekes a Horvátországban levő valpói kisértetnek története is. Ez azonban már csak a múlté, mert a kisértet több mint 20 éve nem jelentkezik.

Valpó kastély a báró Prandau-család tulajdona volt. Gyönyörű termeiben főleg az őszi vadászatok évadjában, temérdek rokont jó barátot és ismerőst fogadott s vendéglát meg a páratlanul szíves házigazda, báró Prandau Gusztáv.

A kastélynak csupán csak egyetlen egy szobája volt, a hová soha senkit be nem szállásoltak. Ezt a kisértet szobájának hívták, mert a mikor az óra éjfélűt ütött, nyomban megnyílt az ajtó és belépett rajta a kisértet, egy sugár, magas szép női alak, török ruhában, nyakán halványpiros klárisal. Miután az ajtót betette maga után, egy párszor körüljárt a szobában, a s azután végighaladt a folyosókon, végül eltűnt a sirboltba levezető lépcsőn.

Vidám, fiatal katonatisztek, a bor és a vitézi történetek regélése közben nekihevülve, akárhányszor kérték báró Prandaut, szállásolja őket a kisértet szobájába. Bár nem szívesen de azért néhányszor teljesítette a báró a kérést. Két ízben igen szomorú vége lett a dolognak. Egy fiatal tiszt nyomban meghalt az ijedségtől, egy másik pedig elvesztette beszélő képességét.

Hogy mit láthattak, nem tudódott ki, mert sem a halott, sem a néma nem mondhatta el (de a néma azért leírhatta volna. Szerk.) A harmadik a házigazda tudta nélkül osont be egyszer a végzetes szobába s ettől az éjszakától fogva megszűnt a valpói kisértetjárás.

A história szerint a tiszt nem ijedt meg, hanem nyomon követte a kisértetet. Lement vele a sirbolt utolsó lépcsőjéig. Ezen az alak megállt s egy magasabb lépcsőfokra mutatott, melyet a bátor katoná kivont kardjával a helyszínén azonnal megjelölt. Másnap fölszakították ezt a lépcsőfokot s alatta egy női csontvázat találtak. A csontváz körül foszlányos selemdarabok heverték, nyakán piros kláris volt, épen olyan, mint a minőt a kisértet viselt. A bárói család a talált relikviákat egyházi szertartás mellett temettette el s azóta nem háborgat senkit a valpói kisértet.

Még egy ilyen nagyobb szabású kisérteties történetnek volt a színhelye Horvátország. Zlatáron járt rémes híre egy kastélynak. Itt nemesek jártak a kisértetek, hanem kocsikáztak is.

Éjfélkor siró nyikorgással tárult föl a kastély nehéz tölgyfakapuja. Négy fekete ló vonta hatalmas szekér robogott

be rajta s éjfél után egy óráig nagy jövés-menés, csattogás között állandóan olyan zaj is hallatszott, mint mikor koporsókat csusztatják rá a halottas kocsiira.

Magyarországban különösen a felvidéki kastélyok bővelkednek hazajáró lelkekben; de akad ilyen eieég a délibb vidékeken is.

Igy báró Vay Józsefnek egyik pestmegyei kastélya volt ilyen hirben. Azt mesélték ugyaniz a régi öregek, hogy éjjelenként ott járt a kalapos király, II. József.

Világos nyári éjszakákon, mikor a hold fénye furesa árnyékokat vetett a üveges tornác kő-kockáira, még pillangós cipőinek a kopogását is hallani vélték, sőt akárhány inas meg is esküdött rá, hogy a császár, meg a konziliárius ur azon mód, ahogy le van pingálva, kikanarított dolmányban és százzrétű fehér kravátlíjával a nyakán, ültek együtt a nagy ebédlőben és fekete kávé szürésölgettek.

Czeglédén, a vasutól nem messzire, a város egyik szélén volt egy ház, a melybe utóbb már sehogy sem tudtak lakót keríteni.

Mindenki kerülte még a tájékát is s a ki kocsmát nyitott benne, az biztosra vehette, hogy rövid időn belül okvetlenül belebukik.

Ez az épület ugyanis arról volt nevezetes, hogy a kisértetek éjszakánként minden darab butort úgy össze-vissza forgattak benne, hogy reggelre kelve semmit se lehetett a szokott helyén megtalálni. A padlásról keserves sirás és jajgatás hallatszott le s közbe-közbe erős lánczesörgés, a melyet rettenetes zaj követett, olyan, mintha vasszekakkal dobálództak volna. Ha idegen vendég vetődött véletlenül a házba, az rémülten kapta magára ruháit s örülten futott a koresmáros családjához s ezekkel együtt volt kénytelen átvirasztani az éjjelt.

A nagyvárosokat, — mint mondják — nem igen szeretik a hazajáró lelkek, de azért a kisértetekről beszéltek s beszélnek eleget még a fővárosban is.

A régi Kasselik házról, mely a Népszínház közelében, a mai Röck Szilárd-utca sarkán volt, regéltek háborzongató históriákat.

Még századunk negyvenes éveinek a vége felé is erősen tartotta magát az a hit, az a meggyőződés, hogy a magyar jakobinusok hazajárnak s magukkal viszik azt, a kit éjjel pont 12 órakor a Generális-mezőn találtak.

A budai vár speciális kisértetei a jelen század első tizedeiben a Véghelyi magyar gárdakapitány és a Prodanovich lotto-igazgató, hazajáró lelkei voltak, a kiket tudvalevőleg orgyilkos módon öltek meg.

Véghelyi kapitány szellemétől még Alvinczy generális is tartott, a ki a század elején ugyanabban a palotában lakott a mely most József főherceg tulajdonát képezi a Szent-György-téren.

—y—f.

(Vége.)

Meghívás.

A „Baresi sertéshizlaló részvény-társaság“ 1898. február 23-ik napján délelőtt
11 órakor barestelepi irodahelyiségeiben

XIV. rendes közgyűlését

tartja, melyre a t. cz. részvényesek *) tisztelettel meghivatnak.

A részvények az intézet pénztáránál teendők le.

N a p i r e n d i :

- 1.) A szavazatszedő-bizottság választása és két tagnak a közgyűlési jegyzőkönyv hitelesítésére való kiküldése.
- 2.) Az igazgatóság évi jelentése.
- 3.) A felügyelő-bizottság jelentése.
- 4.) A zármérleg bemutatása s a felmentvény megadása.
- 5.) Határozathozatal a veszteségnek leírása iránt.
- 6.) Alapszabályok 18. és 29. § ainak módosítása.
- 7.) Az igazgatóság választása.
- 8.) A felügyelő-bizottság választása.
- 9.) Netáni indítványok (17 § h) pontja.

Barestelep, 1899. január 21-én.

Az igazgatóság.

*) 9. §. Minden részvényes, illetőleg meghatalmazottja, ki jogával élni akar, köteles joga alapját képező részvényeit, melyeknek azonban legalább 6 héttel a közgyűlés előtt nevére kell írva lenniök, 5 nappal a közgyűlés megtartása előtt, az e végre megjelölt helyre letenni. E felett igazolási jegy állítatik ki, melyért a letett részvények bármikor visszaadtnak.

17. § h) A részvényesek indítványai csak akkor tárgyalhatók, ha legalább 14 nappal a közgyűlés előtt az igazgatóságnál írásban benyújtottak.